

гіпотеза не повинна вважатися найбільш ймовірною при невдалих випадках лікування. Часто причиною виникнення інфекції в доквіллі є відсутність або недостатній контроль стану навколишнього середовища.

3. Підстригання хутра

Підстригання хутра, особливо у важко хворих тварин, довгошерстих кішок або в домогосподарствах з різними тваринами. Стриження полегшує застосування місцевої терапії, дозволяючи покращити розподіл ліків на шкірі.

У домогосподарствах з однією або двома домашніми тваринами може бути достатньо підстригання хутра лише в місцях уражень. Стриження необхідно виконувати обережно, для запобігання поширення інфекції через шкірні рани та в зони, які легко продезінфікувати. Заражене хутро слід спалити або помістити у пластиковий мішок для біонебезпечних відходів та знешкодити в автоклаві.

З метою обмеження передачі інфекції від тварин до людини слід вдягати одноразовий одяг. Стриження хутра у кішок може здійснюватись із застосуванням седативних засобів. Усі вуса також слід обрізати.

4. Повне відокремлення заражених тварин від незаражених.

5. Гігієнічні заходи, особливо дезактивація навколишнього середовища.

Висновок. Чутливість до наявних на сьогодні протигрибкових препаратів може змінюватись залежно від видів грибової патології. Отже, специфічна ідентифікація грибової інфекції важлива для орієнтації під час вибору лікарських засобів та для кращого розуміння епідеміології інфекції і запобігання новому зараженню. Вартість протигрибкових препаратів та небажання власників визнати, що їх тварини заражені, як правило, пояснює відсутність відповідного лікування. Більшість рекомендацій щодо боротьби з грибовою патологією у тваринницьких колах базуються на концепції загальної програми лікування, яка пов'язує використання надійних засобів діагностики, як місцевого, так і системного лікування всіх тварин та процедур знезараження навколишнього середовища.

ПРЕФОРМУЛЯЦІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ МЕМБРАННОЇ ПРОНИКНОСТІ *IN VITRO* ЛІЗИНОПРИЛУ ДИГІДРАТУ

Шитєєва Т.О., Безчаснюк О.М., Криськів О.С.

Національний фармацевтичний університет

м. Харків, Україна

oleg.kryskiw@gmail.com

Вступ. Артеріальна гіпертензія – одна з основних причин серцево-судинних захворювань. Показники передчасної смертності від цих патологій постійно зростають. Отже, профілактика та лікування артеріальної гіпертензії має важливе соціальне значення. Удосконалення існуючих лікарських препаратів за рахунок використання альтернативних шляхів введення дозволяє суттєво покращити фармакотерапевтичні характеристики активних фармацевтичних інгредієнтів (АФІ). Трансдермальні терапевтичні системи

(ТТС) дозволяють здійснювати заздалегідь запрограмовану тривалу та контрольовану доставку лікарської речовини крізь неушкоджену шкіру у системний кровообіг і, водночас, максимально знизити побічні ефекти. Створення трансдермальних форм антигіпертензивних препаратів, зокрема, лізиноприлу дигідрату, мають безперечну практичну та наукову значущість.

Мета. Оптимізація алгоритму розробки трансдермальних препаратів шляхом проведення преформуляційних досліджень *in vitro* мембранної проникності АФІ та визначення факторів, що впливають на цей процес.

Матеріали та методи. Тестування проводили методом діалізу крізь напівпроникну гідрофільну мембрану, з використанням дифузійного пристрою *Valia-Chien*. Досліджений вплив вихідної концентрації лізиноприлу дигідрату на швидкість потоку I_s . Були випробувані різні донорні концентрації лізиноприлу дигідрату (мг/мл) – 10, 20 та 30.

Результати та обговорення. Відзначено, що процес проникності лізиноприлу дигідрату в модельних умовах відповідає кінетиці нульового порядку та характеризується рівномірною швидкістю. Коефіцієнт кореляції для всіх отриманих кінетичних рівнянь складав $R^2 = 0.999$. Показано пропорційну залежність швидкості потоку лізиноприлу дигідрату від вихідної концентрації. Концентрація лізиноприлу дигідрату у розчині-донорі 30 мг/мл є оптимальною для проведення подальших етапів фармацевтичної розробки трансдермальної форми препарату. Проведені дослідження проникності лізиноприлу дигідрату дозволяють дати позитивну оцінку прийнятності даного АФІ для застосування в трансдермальній формі і створення ТТС.

Висновки. Проведені дослідження показали здатність молекул обраної речовин долати мембранні бар'єри і дозволяють дати позитивну оцінку прийнятності даного АФІ для створення ТТС. Показано пропорційну залежність швидкості потоку лізиноприлу дигідрату від вихідної концентрації. Також було встановлено оптимальною концентрацію лізиноприлу дигідрату 30 мг/мл для проведення подальших експериментальних досліджень з фармацевтичної розробки трансдермальної форми препарату.